

[Lone Dybkjær]

mark. Faktisk kan man vel sige så højt som muligt: jo bedre uddannede vi er, jo bedre mulighed har vi for at klare os.

Vi er også tilhængere af, at man specielt satser på dem, der ikke fik nogen mulighed for uddannelse; det er nok dér, vi skal prøve at sætte ind, når vi skal prioritere disse spørgsmål i fremtiden.

Vi er også enige i, at det er vigtigt, at vi får taget fat på, om vi ikke kan gøre den passive arbejdsløshedstid mere aktiv, og at vi derfor åbner for nogle drøftelser af, hvordan man kan udnytte den tid bedre. Det virker ikke rimeligt, at man får penge for overhovedet ikke at bestille noget, og under alle omstændigheder burde der kunne komme en eller anden form for undervisning ind i billedet.

Det er klart, at det skaber en lang række problemer – dem kender vi alle sammen – og der er en lang række grænseområder og den slags ting, men princippet: at prøve på at højne uddannelsesniveaet også i arbejdsløshedstiden, når man får udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, er i sig selv rigtigt. Så vil jeg godt tage en masse forbehold for alle de problemer, der opstår ved det, men jeg synes, det er vigtigt, at vi arbejder med disse spørgsmål. Jeg synes dog, man kan gribe det an på lidt forskellige måder, men det skal jeg ikke komme ind på her.

Jeg er også enig i tanken om den livslange uddannelse. Der er ingen som helst tvivl om, at det er noget, vi kommer ind på i fremtiden, og det er også noget, det radikale venstre har sagt i adskillige år. Vi mener i øvrigt også, at det bør kobles på de grunduddannelser, vi skal have, og vi mener, at man i højere grad burde diskutere den sammenhæng, der skal være mellem grunduddannelserne og den livslange uddannelse. I øjeblikket er der jo på en lang række områder om ikke en livslang uddannelse i forslaget forstand, så i hvert fald mulighed for en ganske god ajourføring og videreudvikling, men der er mange, der ikke har disse muligheder, og dermed har jeg holdt mig til det helt principielle, som jeg synes det er vigtigt at få diskuteret.

Vi er derimod ikke enige i, at fagforeningerne så stærkt skal ind i billedet, når det drejer sig om denne uddannelses tilrettelæggelse. Vi mener, at uddannelsen bør have både et fagligt og et alment indhold, men det bør ikke styres af fagforeningerne.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg skal takke et flertal af ordførerne for en særdeles positiv modtagelse af vores forslag.

Jeg vil godt starte med at sige til ministeren, at jeg ikke er uenig i, at arbejdsmarkedets parter skal høres i denne sag. Jeg mener, det er vigtigt, at forslaget kommer ud til en drøftelse, en høring, i fagbevægelsen, og jeg mener også, vi må se på, at det er et beslutningsforslag, som har en mulighed for at gå den vej rundt, før man eventuelt tager nogle lovinitiativer. Men jeg kunne godt tænke mig at få bekræftet, at regeringen vil være villig til i givet fald at stille sig positivt over for en følgelov med henblik på at gennemføre, hvad man måtte aftale.

Ministeren siger, at staten ikke skal bidrage til dette forslag, men vi har altså været af den opfattelse, at når det var inden for det område, som staten normalt bidrager til, altså inden for 12 års skolegang, var det rimeligt, at staten, bare forsinket, betalte uddannelsen for de mennesker, som ikke fik den på det tidspunkt, da staten ville have givet den gratis. Men ellers har ministeren været enig i mange af forslagens punkter, bl.a. den løbende optjening. Ministeren siger, der er for mange timer; det mener jeg ikke der er, men det er selvfølgelig noget, man kan snakke om.

Ministeren har undret sig over aldersgrænsen på 25 år, men den er netop begrundet i, at vi ikke har ment, at vi ved denne lejlighed skulle fremsætte et forslag om en skjult uddannelsesløn. Derfor har vi indført grænsen på de 25 år – som for øvrigt også ligger i SiDs forslag – sådan at man ikke kan tage en kompetencegivende uddannelse, lige når man har forladt skolen.

Ministeren påpeger også, at 12 års skolegang er for meget. Det er SFs principielle holdning, at alle bør have en 12-årig skolegang, og derfor mener vi også, at det er den grænse, der skal opereres med her i forslaget.

Ministeren nævner også, at de arbejdsløse er med, og det har selvfølgelig været et stort ønske for os, at vi får de arbejdsløse i gang.

Når fru Jytte Andersen siger, at dette er 1980ernes uddannelsespolitiske udfordring, kan jeg godt være enig i det, hvis vi får en rimeligt stor uddannelseskapacitet inden for området, hvis man ikke i stedet for prøver at